

Invocavit
Neděle 1. postní
J15,18-16,4a
6.3.2022

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce, Ježíše Krista i Ducha svatého.
Pokoj vám.

Introit:

Hospodin praví: Bude mě volat a já mu odpovím,
v soužení s ním budu, ubráním ho a obdařím slávou.

Každá kost ve mně řekne:

Poníženého ty vysvobozuješ z moci silnějšího,
poníženého ubožáka od uchvatitele.

Píseň: 523

Čtení: Ž69,1-13

Píseň: 521,532

Kázání: J15,18-16,4a

Minulou neděli jsem kázala o lásce, kterou máme mít k Bohu i lidem. Vznášeli jsme se ve výšinách vzájemného milování Boha. Bác, padáme do hlubin nenávisti. Jak je to možné? Jak je možné, že Ježíše někdo může nenávidět? Jak je možné toho milujícího Hospodina, zjeveného v Ježíši Kristu, nenávidět?

Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Zde není předhánění, kdo první pocítil zlobu místo lásky. Zde je konstatování zásadní pravdy o tom, co se stane, když budeme následovat Ježíše. Následovat

Ježíše, to chtělo a chce mnoho lidí. Snaží se milovat Ježíše, ale jak je to se zlobou a nenávistí? Jak zloba a nenávist se má k těm, se kterými se setkáváme? Jak máme odrážet od svého srdce nenávist, aby v něm nezůstala zloba? *Abyste se nedali svést*, jak ke konci přečteného oddílu říká Ježíš.

Vše se vzpírá tomuto tvrzení, ale jít Kristovou cestou vzbuzuje nenávist. Ježíš nás na to upozorňuje. Odkud tato nenávist přichází, je svět. Tedy jakási adamovská zemitost, která nepřekonala svoji usídlenost v emancipaci od Boha. Tak tedy již víme odkud vítr vane. Tedy od těch, kteří se nechtějí spoutat láskou a péčí Boha. Boha, kterého vnímají jako nepřítele omezujícího jejich svobodu.

Proč nás, kteří jsme se dali do učení Ježíšova, bude svět nenávidět, protože *mé slovo zachovali*, a nejen to? Tím slovem nakazili i ostatní. Ouha. Jaké že to slovo Ježíš řekl, že učedníci Ježíše pro zachovávání tohoto slova budou pronásledováni? Ježíš řekl mnoho slov; jaké bylo to jedno slovo, které vyvolalo takovou nenávist, která vyústila do smrti na kříži?

Bylo to slovo Boží, které tak rozhodlo? Nebo to bylo slovo Ježíše daného svému Otci v nebesích, že splní jeho vůli? Myslím, že to slovo, které tak svět svádí k nenávisti, je slovo o kříži.

„Ave crux, buď pozdraven kříži, naděje naše jediná“, je napsáno na kostele na Karlově náměstí. To je ten kámen úrazu. Proč věřit v to, že dobrovolná oběť za své přátele může změnit svět, jak jsme to slyšeli v minulém kázání? Jak v utrpení umírajícího a umírajících můžeme zahlédnout Boží milující lásku? Nevím, ale věřím, že právě láska k trpícím lidem byla překonána na kříži.

Ano, pro lidský hřích a nenávist umírají mnozí lidé, a to nejen smrtí fyzickou, ale i tou druhou smrtí. Smrtí, ze které může zachránit jenom Ježíš Kristus. I tyto lidi Bůh miluje. I nad nimi se rozepíná Boží milosrdenství. I nad nimi je rozprostřena síť lásky. A mnozí jsou díky tomu vytrženi z tenat nenávisti a smrti, navzdory běsnění. Avšak, co nějak vede k odsouzení u toho nanejvýš milosrdného Boha, je ignorace slova Ježíšova. Jako by Ježíš říkal: Ten, kdo se se mnou nesetkal a neslyšel mé slovo, no, tak ten nemusí vědět; ale ten, kdo se se mnou sešel a slyšel a nečiní? Vlastně sám sebe usvědčuje.

Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat. Jako by Ježíš říkal: Vy si myslíte, že jako budu trpět nenávist jenom já a vám se nic nestane, moji milí učedníci? Myslíte si, že nastavím záda, aby rány nedopadaly na ty vaše? To se pěkně mýlíte! Pokud mi opravdu chcete zachovávat mé slovo, tak vás budou nenávidět jako mě. U mě to nechodí tak, že kmán trpí a pán se raduje. U mě to chodí tak, že pán i kmán je na tom stejně.

Stále zde mluvím o nenávisti ze světa. Zdá se však, že ta nenávist, která Ježíši přivodila smrt, v dnešní době snad už ani není. Církev je svobodná, může si říkat, co chce. No, sem tam se ještě objeví tmáři, kteří na naši adresu pronesou projevy nenávisti, ale to jsou výjimky.

Tak málo žije církev z Kristova utrpení? Tak málo žije sbor z Kristovy oběti, že se nad námi nerozprostírá nenávist? Nebo je to ještě jinak? Opět nevím. Nemůžu mluvit za druhé, ale vím z rozmluv a pastoračních rozhovorů, že učednictví u Ježíše Krista nás vrhá do určitého nepochopení až nenávisti. Opravdu se někdy cítíme jakoby vytrženi z tohoto světa, a tím osamoceni. Možná, že to mnohý z nás pocítil ve škole, práci, prostě všude, kde jej obklopuje svět. To nepochopení se někdy překloupí v nenávist. Nenávist k jinakosti, k postojům lásky navzdory nenávisti, k postojům solidarity navzdory sobectví, k postojům angažovanosti pro druhého navzdory lhostejnosti a asertivnímu chování.

Mnohokrát jsem přemýšlela, proč tomu tak je. Myslím, že je to právě tím vytržením z tohoto světa. Už víme, co to je být vytržen z tohoto světa ve chvílích setkání z Kristem. Jako bychom najednou pocítili něco z království Božího. Tam se nám mění naše životní perspektiva i náš reálný skutečný pohled na svět. Tam se stáváme svobodnými od všech démonií světa. Překračuje to hranice našeho chápání, avšak zmocňuje se nás to svou realností. Jde o tajemství působení Ducha svatého.

Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. Také vy vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku. Tak nakonec na to vše nebudeme sami. Čas bez stálé přítomnosti Ježíše Krista přechkáme. Nejen přechkáme, ale i v této nesnadné době Duch pravdy nám otevře naše oči víry pro tajemství utrpení. Otevře nám oči pro naší člověčí realitu, plnou bolesti, strachu.

Svědectví, jenž nám bylo předáno a svěřeno do opatrování, máme přenášet dál. Je to svědectví o Boží přítomnosti v našich životech navzdory světu, který nás chce svou nenávistí strhnout k sobě.

Pane, prosíme, dej ať i dnes z tvé přítomnosti u jednoho stolu vezmeme posilnění k zachovávání tvé lásky, která přemohla svět.

Amen.

Píseň: 366

Večeře Páně